

Arrest

nr. 206 088 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 november 2013 en werd op 29 januari 2014 als vluchteling erkend.

1.2. Bij schrijven van 23 oktober 2017, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, eerste lid, tweede zin en 55/3/1, § 2, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat uit informatie

van de Belgische ambassade in Islamabad blijkt dat verzoeker op 25 oktober 2014 gehuwd is en er een huwelijksakte in Kabul werd opgesteld.

1.3. Verzoeker werd op 4 december 2017 gehoord teneinde hem de kans te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.3. Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Dadwal, dat gelegen is in het district Mandozi van de provincie Khost. Daar zou u tot uw vertrek uit Afghanistan hebben gewoond.

Tijdens uw asielprocedure verklaarde u wat volgt. U ging zes jaar naar school. Later werkte u als mecanicien. In de maand mizan of agrab 1390 (half september tot half november 2011) besloot u politiemann te worden. U had als taak om de bezoekers te controleren die binnen wilden in het districtshuis. Na een jaar kreeg u problemen met de Taliban. Deze problemen werden veroorzaakt door een groepje mensen dat naar uw huis kwam op 9 mizam 1391 (30 september 2012) tijdens uw laatste dag verlof. De dorpeelingen M. K., Mu. Kh. en A. Kh. waren daarbij ook aanwezig. Hun doel was om u een gunst te vragen, die zou bestaan uit het binnenlaten van een persoon in het districtshuis die er een zelfmoordaanslag zou plegen. Gezien uw taak erin bestond om het hek van het districtshuis te bewaken, kon u dit volgens de Taliban gemakkelijk realiseren. Uw vader antwoordde dat jullie over het voorstel zouden nadenken. Enkele dagen later werden M. K., A. Kh. en Mu. Kh. in uw dorp gearresteerd. De derde of vierde dag die volgde op deze arrestatie vond een inval van de Taliban plaats in uw huis waarbij uw vader werd meegenomen. De Taliban achtten u verantwoordelijk voor de arrestatie van uw dorpsgenoten. U ontvluchtte Afghanistan op 29 saur 1392 (19 mei 2013) en kwam op 4 november 2013 in België aan. Op 5 november 2013 verklaarde u zich vluchteling. U legde uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zeven foto's waarop u in politie-uniform te zien bent neer.

Op 29 januari 2014 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u op 25 oktober 2014 gehuwd bent. Uit informatie die door de Belgische ambassade in Islamabad aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgemaakt, blijkt dat uw huwelijksakte in Kabul werd opgesteld.

De DVZ heeft het CGVS in een brief van 23 oktober 2017 verzocht uw statuut van vluchteling in te trekken, daar uit uw persoonlijk gedrag zou blijken dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst.

Op 4 december 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U verklaart dat u helemaal niet naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat uw huwelijk in Pakistan plaats vond. U nam op 12 oktober 2014 een vlucht naar Islamabad. Uw vrouw, B. S. genaamd, is in Kabul woonachtig maar kwam naar Pakistan om er met u te huwen. Uw broer zou de huwelijksakte in Kabul en in uw afwezigheid hebben laten registreren, zou smeergeld hebben betaald en zou de akte vervolgens naar Pakistan hebben gebracht. Daar zou u dan uw vingerafdruk op het document hebben gezet. Na een verblijf van een maand in Pakistan bent u op 11 november 2014 naar België teruggekeerd.

U zou in 2016 nogmaals naar Pakistan zijn gegaan. U bent ondertussen vader geworden maar uw vrouw en kind verblijven momenteel nog altijd in Kabul. Omdat u zelf nooit naar Afghanistan bent teruggekeerd, vraagt u het behoud van uw vluchtelingenstatus.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: vliegtuigtickets die aantonen dat u naar Islamabad reisde, een boarding card en een kopie van enkele pagina's van uw vluchtelingenpaspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, meer bepaald de huwelijksakte van 25 oktober 2014 die in Afghanistan opgemaakt werd, doet vermoeden dat u in 2014 in uw land van herkomst bent gaan huwen.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 4 december 2017 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

U geeft ten eerste aan dat u niet in Afghanistan geweest bent. U stelt dat u naar Pakistan reisde en daar ook gebleven bent. U verbleef er in een dorp waar het huwelijk voltrokken werd. Na een maand keerde u gewoon naar België terug. Er dient te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste kan u niet duiden waar in Pakistan u dan zou hebben verbleven. U zegt dat u in "Nawrang" was en dat dit "ergens in Banu" ligt. Meer informatie heeft u er niet over, u weet niet eens of Nawrang een regio dan wel een dorp is (CGVS, 4 december 2017, p.6, 7). U argumenteert dat u niet vaak buiten kwam en meestal binnenshuis bleef. Gevraagd wat u daar verder nog gedaan heeft, antwoordt u met "niets speciaals" (CGVS, 4 december 2017, p.7). Dit is allemaal erg vaag. Voorts geconfronteerd met de vaststelling dat de huwelijksakte veeleer in Kabul lijkt te zijn opgemaakt, beweert u dat het uw broer was die naar de rechtbank in Kabul ging en daar 500 USD smeergeld betaalde om de papieren in orde te krijgen (CGVS, 4 december 2017, p.4). Dergelijke manier van werken lijkt nogal merkwaardig. Bovendien geeft de huwelijksakte aan dat u, net als uw vrouw, op dat moment in het zevende district van de stad Kabul verbleef. Dat u niet in Kabul (zoals uit het document blijkt) maar in "Nawrang" (zoals u zegt) zou zijn gehuwd, is dan ook weinig aannemelijk.

Verder werd aan het administratief dossier informatie toegevoegd waaruit kan worden opgemaakt dat u wél in Kabul geweest bent. Zo postte u foto's op uw Facebookaccount ("F. Kh.") waarop u te zien bent in een stedelijke omgeving. Wanneer deze foto's (foto's 6 en 8) aan u worden voorgelegd, zegt u dat dit niet Kabul maar Peshawar is (CGVS, 4 december 2017, p.7, 8). Hoewel deze foto's opvallende gelijkenissen vertonen met het door bergen omgeven Kabul, kan uiteraard niet met zekerheid gesteld worden of dit beelden van Kabul of Peshawar zijn. Echter, na het gehoor vond het CGVS nog enkele foto's die op diezelfde dag gemaakt werden en die u op 28 oktober 2014, in de periode dat u zogezegd in Pakistan zou hebben verbleven, gepost en becommentarieerd heeft. De commentaren die u bij één van die foto's postte, lijken toch een en ander duidelijk te maken. Zo zegt u tegen ene Z. J. letterlijk dat u in Kabul bent. U spreekt diezelfde dag ook een persoon genaamd E. Kh. aan, u zegt hem dat u in Kabul bent en dat u hem binnen zeven dagen komt bezoeken. Overigens heeft u na het gehoor de foto's waarop u volgens uzelf in Peshawar te zien bent om de een of andere reden plots offline gehaald. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat er met reden kan worden aangenomen dat u wel degelijk naar Kabul bent teruggekeerd.

In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen vestigen, dient vooreerst verwezen te worden naar het feit dat u vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er een tijdlang verbleven heeft, wat al een indicatie is dat deze vrees zeer relatief is. Bovendien rijst tijdens het gehoor het vermoeden dat u het CGVS tijdens uw asielprocedure heeft misleid en dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Met name uw verklaring als zou u als politieman in Khost hebben gewerkt, lijkt bijzonder twijfelachtig.

Zo legde u tijdens uw asielpprocedure foto's neer waarop u in politieuniform te zien bent. U zei dat de man die net als u in uniform te zien is S. heet, dat hij dezelfde activiteiten had als u en dat hij op dezelfde plaats werkte (CGVS, 14 januari 2014, p.6).

U voegde er nog aan toe dat deze S. net als u van de regio Mandozi in Khost afkomstig is en dat jullie samen op wacht stonden aan de poort (CGVS, 14 januari 2014, p.15). Het is bijzonder merkwaardig dat u deze keer de naam van de man naast u op de foto niet zegt te kennen. U ontkent zelfs dat hij een voormalige collega is en meent dat het een toezichtshouder uit Kabul betreft. Als het CGVS opmerkt dat u eerder nog zei dat de man S. zou heten, zegt u dat u dit vergeten was. Geconfronteerd met het feit dat u eerder nog beweerde dat u en S. nauw samenwerkten, blijkt u dit helemaal niet meer te weten (CGVS, 4 december 2017, p.8, 9). Dat uw verklaringen over een naaste collega die zelfs uit dezelfde streek afkomstig is dermate van elkaar zouden afwijken, is zeer opmerkelijk en wijst erop dat uw beweringen betreffende uw werk niet op de waarheid berusten.

Eveneens opmerkelijk is dat u de politierangen niet meer kent. U zegt dat u dat u daar niet voor gestudeerd heeft (CGVS, 4 december 2017, p.11), wat niet kan overtuigen. Van iemand die gedurende een jaar bij de politie zou hebben gewerkt, mag worden verwacht dat deze dergelijke zaken weet. Eveneens merkwaardig is dat u eerder nog zei dat u wel degelijk twee insignes had (op de zijkant en op de borst) die u zelf op uw uniform moest aanbrengen maar dat u dat op het moment van het nemen van de foto's niet gedaan had, zeggend omdat u niet aan het werk was (CGVS, 14 januari 2014, p.13, 14). Deze keer zegt u dat u helemaal geen emblemen of insignes had, dat u maar een soldaat was (CGVS, 4 december 2017, p.12). Het CGVS ziet niet in hoe iemand die daadwerkelijk voor de politie zou hebben gewerkt, dergelijke zaken kan vergeten zijn. Verder merkt het CGVS op dat u tijdens uw eerdere gehoor verhaalde over het enige incident waarvan u als politiemann getuige zou zijn geweest: het betrof een bomaanslag waarbij volgens uw toenmalige verklaringen veel mensen werden gedood, waaronder schoolkinderen en drie politiemannen (CGVS, 14 januari 2014, p.8). Nu, enkele jaren later, heeft u het over één overleden politiemann (CGVS, 4 december 2017, p.11). Gezien het collega's van u zouden zijn geweest, mag hieromtrent een wat accurater relaas worden verwacht. Tot slot gevraagd waar u uw opleiding tot politiemann genoot, zegt u eerst dat dit in Kabul bazar was, waarna u dit corrigeert en stelt dat het in Khost bazar was (CGVS, 4 december 2017, p.10). Dergelijke verspreking, die u aan stress wijt, is hoe dan ook bijzonder opmerkelijk. Eveneens opmerkelijk is dat u zich de naam van uw instructeur tijdens deze opleiding in tegenstelling tot het eerdere gehoor ook niet meer kan herinneren (CGVS 4 december 2017, p.10). Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw beweringen omtrent uw job als politieagent geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u aldus uw status heeft bekomen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Gezien uw beweerde profiel niet langer stand houdt, kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als politiemann zou hebben gekend en aan het risico dat u in geval van terugkeer zou lopen.

Voor de volledigheid voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vader R. A. W. (CGVS X, o.v. X), die na u naar België is gekomen, zich voor zijn asielaanvraag baseerde op de problemen die ten gevolge uw werk als politiemann zouden zijn ontstaan. In het dossier van uw vader kwam het CGVS tot de vaststelling dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door hem opgediste relaas als zou hij zijn ontvoerd geweest door de mensen die het op u zouden hebben gemunt. Bovendien stelde het CGVS in de beslissing van uw vader al vast dat uit uw Facebookprofiel allerminst bleek dat u voor uw vlucht uit Afghanistan een ondergedoken bestaan leidde. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw profiel (dat van politiemann) en de problemen die u en uw familieleden omwille van uw politioele activiteiten zouden hebben gekend, niet geloofwaardig zijn.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 29 januari 2014 ging u terug naar Afghanistan. U biedt geen zicht in welke omstandigheden u in Afghanistan hebt verbleven en u legde tegenstrijdige verklaringen af inzake uw initiële vluchtaanleiding. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Wat de algemene veiligheidssituatie in uw provincie van herkomst Khost betreft, is het CGVS van oordeel dat u zich kan onttrekken aan dit risico door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U verklaarde eerder dat u de zesde klas afmaakte (CGVS, 14 januari 2014, p.9), deze keer zegt u dat u wellicht het zevende jaar beëindigde (CGVS, 4 december 2017, p.9). Dat u ook daarover uiteenlopende verklaringen aflegt, maakt dat niet kan worden uitgesloten dat u langer naar school bent gegaan. Alleszins bent u een geletterd persoon, zo blijkt ook uit de vele commentaren die u op Facebook post. Het CGVS merkt tevens op dat u op uw Facebookprofiel zelfs aangeeft dat u aan de universiteit van Kabul studeerde. Verder kan worden gesteld dat u in de stad Kabul over een netwerk kan beschikken. Uw vrouw is van Kabul en woont met haar ouders in het zevende district van de stad (CGVS, 4 december 2017, p.4). Verwacht mag worden dat u daar ook tijdelijk terecht kan. Bovendien lijkt het om een bemiddelde familie te gaan. U zegt dat uw schoonvader zijn garage in Dubai verkocht en naar Kabul terugkeerde. Hij liet er appartementen bouwen en leeft momenteel van de verhuur van die appartementen (CGVS, 4 december 2017, p.4). Dat u zelf met iemand uit dergelijke familie huwde, zegt mogelijks ook iets over de financiële draagkracht of reserves van uw eigen familie. Alleszins lijkt het er op dat u bij een hervestiging in Kabul niet onmiddellijk financiële besommeringen hoeft te vrezen. Het CGVS vermoedt ook dat u Kabul enigszins kent. U bent er recent geweest en bent er gehuwd. Wat meer is, het vermoeden rijst dat u beter vertrouwd bent met Kabul dan u heeft toegegeven. Zo beweerde u eerder dat u tot uw vertrek uit Khost nooit in Kabul geweest was (CGVS, 14 januari 2014, p.7). Nochtans blijkt uit de info die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat uw vriend W. T. op 21 maart 2013 een foto postte op zijn Facebook account waarop u te zien bent in de Babur Garden in Kabul. Op uw eigen Facebookaccount verklaart u voorts dat u school liep aan de Habibya school in Kabul en dat u, zoals hierboven reeds aangegeven, daarna studeerde aan de universiteit van Kabul. Ook nogal wat van de mensen die uw foto's liken zijn van Kabul afkomstig. U zegt dat u vijf- of zeshonderd vrienden heeft en die niet allemaal kent. Gezien uw zelfverklaarde profiel (laaggeschoolde persoon uit een geïsoleerd district in de provincie Khost) blijft dergelijk vriendenbestand toch opmerkelijk. Bovendien geeft u na enig gedraai toe dat uw broer Sa. wellicht in Kabul woont (CGVS, 4 december 2017, p.12) en zijn, zoals hierboven ook reeds aangehaald, ook uw vrouw en haar familie van Kabul afkomstig. Dat u haar leerde kennen toen u in 2013 enkele maanden in het huis van de smokkelaar in Kabul woonde (CGVS, 4 december 2017, p.4), is gezien het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas overigens niet aannemelijk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u tijdens uw asielprocedure neerlegde werpen geen ander licht op de beoordeling van dit advies. Wat betreft het vluchtelingenpaspoort waarvan u kopie van (slechts) enkele pagina's aan het CGVS liet overmaken, merkt het CGVS op dat hiermee niet aangetoond wordt dat u de grens met Afghanistan niet bent overgestoken. Het neerleggen van dit paspoort sluit niet uit dat u met behulp van een ander document naar Afghanistan gereisd bent. Het zou inderdaad niet wijs zijn om in uw vluchtelingenpaspoort sporen van uw terugkeer naar uw land van herkomst achter te laten. De boarding card en vliegtuigtickets bevestigen dat u via Pakistan reisde. Dit wordt in deze beslissing niet betwist.

Rekening houdend met het bovenstaande is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) *juncto* artikelen 55/3/1, § 2, 2°, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 35/1 en 35/3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikelen 39/2, § 1, tweede lid 1° en 2°, 48/3, 48/4, § 2, a), b) en c) en artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikelen 55/3/1, § 2, 2° en 55/3/1, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 29 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Hij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker besluit dat hem opnieuw de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend en in ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: een medisch voorschrift en een invullijst 'Beck Depression Inventory Score' (stuk 2), een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (stuk 3), een foto geplaatst op de Facebookaccount op 21 maart 2013 en daterend van 2012 of 2013 waarop verzoeker te zien is in Babur Garden te Kabul (stuk 4), kopieën van de Belgische verblijfskaarten van de familie van verzoeker (stuk 5) en oproeping tot het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2017 (stuk 6).

Per drager brengt verweerder op 11 april 2017 samen met een aanvullende nota een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Bij beslissing van 29 januari 2014 werd verzoeker als vluchteling erkend. Verzoeker werd per aangetekend schrijven opgeroepen om zich op het Commissariaat-generaal te melden met oog op de beoordeling van een nieuw element dat de commissaris-generaal werd meegedeeld en waaruit is gebleken dat verzoeker in oktober 2014 is teruggekeerd naar Afghanistan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker op 25 oktober 2014 gehuwd is en dat zijn huwelijksakte werd opgesteld in Kabul.

Omwille van verzoekers terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald naar Kabul in oktober 2014 en gelet op de beoordeling dat verzoekers beweerde profiel (dat van politieman) niet langer stand houdt

zodat geen geloof kan worden gehecht aan de initieel aangevoerde problemen die hij als politieman zou hebben gekend en aan het risico dat hij in geval van terugkeer zou lopen, wordt in de bestreden beslissing de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 35/1 en 35/3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003). Hij stelt daarbij vast dat in zijn oproeping voor gehoor inzake heroverweging louter werd verwezen naar het feit dat hij een gedrag heeft vertoond dat niet langer wijst op een gegronde vrees voor vervolging (verzoekschrift, stuk 6) en er geenszins melding werd gemaakt van het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker ervan verdenkt dat hij valse verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker vervolgt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn vader een controle werd doorgevoerd van zijn Facebookaccount, maar er toen blijkbaar geen (indicaties van) valse verklaringen werden opgespoord.

Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De Raad merkt op dat, hoewel de oproeping geen melding maakt van het (vermoeden van) valse verklaringen van verzoeker in het kader van zijn initiële vluchtaanleiding, er *in casu* geen schending voorligt van de artikelen 35/1 en 35/3 van het KB van 11 juli 2003. Er dient immers vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen inzake zijn initiële vluchtaanleiding slechts aan het licht zijn gekomen wanneer hem vragen werden gesteld in functie van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul en bijgevolg naar aanleiding van zijn terugkeer naar Kabul (administratief dossier, stuk 5). Dit persoonlijk gedrag werd wel degelijk vermeld in de oproeping voor het gehoor tot heroverweging:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u terugkeerde naar Afghanistan in oktober 2014.

Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen uw vluchtelingenstatus in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §2, 2° van de Wet van 15 december 1980 (persoonlijk gedrag later wijst niet op gegronde vrees voor vervolging)” (eigen benadrukking).

Bijgevolg kan het enkele gegeven dat de oproeping voor gehoor geen melding maakt van valse verklaringen vanwege verzoeker geen afbreuk doen aan de tegenstrijdigheden en lacunes in verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde profiel als politieagent (en aldus zijn initiële vluchtaanleiding) die in dat gehoor - gericht op een heroverweging in het licht van zijn persoonlijk gedrag - naar boven zijn gekomen.

2.3.2.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht overweegt dat verzoekers redenen voor het behoud van zijn status allerminst het behoud van zijn internationale status kunnen wettigen. Met het betoog dat zijn echtgenote wel degelijk voor hun huwelijk naar Pakistan is gekomen, dat hij een huwelijksakte uit Kabul kon verkrijgen via zijn broer en dit na betaling van smeergeld en het betwisten van zijn verblijf in Kabul komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen: *“U geeft ten eerste aan dat u niet in Afghanistan geweest bent. U stelt dat u naar Pakistan reisde en daar ook gebleven bent. U verbleef er in een dorp waar het huwelijk voltrokken werd. Na een maand keerde u gewoon naar België terug.*

Er dient te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste kan u niet duiden waar in Pakistan u dan zou hebben verbleven. U zegt dat u in “Nawrang” was en dat dit

“ergens in Banu” ligt. Meer informatie heeft u er niet over, u weet niet eens of Nawrang een regio dan wel een dorp is (CGVS, 4 december 2017, p.6, 7). U argumenteert dat u niet vaak buiten kwam en meestal binnenshuis bleef. Gevraagd wat u daar verder nog gedaan heeft, antwoordt u met “niets speciaals” (CGVS, 4 december 2017, p.7). Dit is allemaal erg vaag. Voorts geconfronteerd met de vaststelling dat de huwelijksakte veeleer in Kabul lijkt te zijn opgemaakt, beweert u dat het uw broer was die naar de rechtbank in Kabul ging en daar 500 USD smeergeld betaalde om de papieren in orde te krijgen (CGVS, 4 december 2017, p.4). Dergelijke manier van werken lijkt nogal merkwaardig. Bovendien geeft de huwelijksakte aan dat u, net als uw vrouw, op dat moment in het zevende district van de stad Kabul verbleef. Dat u niet in Kabul (zoals uit het document blijkt) maar in “Nawrang” (zoals u zegt) zou zijn gehuwd, is dan ook weinig aannemelijk.”

Daarnaast staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Verder werd aan het administratief dossier informatie toegevoegd waaruit kan worden opgemaakt dat u wél in Kabul geweest bent. Zo postte u foto's op uw Facebookaccount (“F. Kh.”) waarop u te zien bent in een stedelijke omgeving. Wanneer deze foto's (foto's 6 en 8) aan u worden voorgelegd, zegt u dat dit niet Kabul maar Peshawar is (CGVS, 4 december 2017, p.7, 8). Hoewel deze foto's opvallende gelijkenissen vertonen met het door bergen omgeven Kabul, kan uiteraard niet met zekerheid gesteld worden of dit beelden van Kabul of Peshawar zijn. Echter, na het gehoor vond het CGVS nog enkele foto's die op diezelfde dag gemaakt werden en die u op 28 oktober 2014, in de periode dat u zogezegd in Pakistan zou hebben verbleven, gepost en becommentarieerd heeft. De commentaren die u bij één van die foto's postte, lijken toch een en ander duidelijk te maken. Zo zegt u tegen ene Z. J. letterlijk dat u in Kabul bent. U spreekt diezelfde dag ook een persoon genaamd E. Kh. aan, u zegt hem dat u in Kabul bent en dat u hem binnen zeven dagen komt bezoeken. Overigens heeft u na het gehoor de foto's waarop u volgens uzelf in Peshawar te zien bent om de een of andere reden plots offline gehaald. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat er met reden kan worden aangenomen dat u wel degelijk naar Kabul bent teruggekeerd.”

Waar verzoeker hekelt dat de foto's op zijn Facebookaccount werden gevonden na het gehoor op 4 december 2017 en hij niet gehoord noch “hergehoord” werd na dit gehoor met betrekking tot deze vaststellingen, dient erop gewezen dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde informatie waaruit kan worden opgemaakt dat hij wel degelijk in Kabul is geweest en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om erop te reageren. Verzoeker voert nog aan dat Z. J. en E. Kh. voor hem onbekend zijn en dat hij geen enkel spoor van hen terugvindt op zijn Facebookaccount. Hij geeft daarbij toe dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds ‘Facebookposts’ plaatste waarop hij zijn ware verblijfplaats in België verhulde en liet uitschijnen dat hij bijvoorbeeld in Kabul verbleef en dat zijn broer bovendien soms aanpassingen en aanvullingen deed op zijn Facebookaccount. De Raad kan na lezing van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermog de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, is het niet de loutere aanwezigheid van ‘Facebookposts’, maar tevens de vaststelling dat verzoekers huwelijksakte in Kabul is opgemaakt en melding maakt van het feit dat verzoeker in het zevende district van de stad Kabul verbleef en de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze beoordeling, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan.

Gezien het voorgaande besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoeker na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus terugkeerde naar Afghanistan en dat dit persoonlijke gedrag erop wijst dat verzoeker geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Ook biedt verzoeker geen zicht op de omstandigheden in dewelke hij in Afghanistan heeft verbleven. Dit alles ondermijnt dan ook zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vervolgens dat verzoekers beweerde profiel als politieagent niet langer stand houdt. Immers, naast de vaststelling dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan reeds niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als politieman, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn initiële vluchtaanleiding.

Zo dient vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de persoon op de foto's die hij neerlegde in het kader van zijn procedure. Zo verklaarde hij initieel nog dat de man die samen met hem in uniform staat afgebeeld S. betreft die dezelfde activiteiten uitoefende op dezelfde plaats

(administratief dossier, stuk 17, p. 6). Verzoeker voegde hier nog aan toe dat S. net als hemzelf van de regio Mandozi in Khost afkomstig is en dat zij samen op wacht stonden aan de poort (administratief dossier, stuk 17, p. 15). Dat verzoeker in zijn gehoor van 4 december 2017 de naam van de man op de foto niet eens kent, noch dat zij nauw samenwerkten, staat dan ook in schril contrast met deze eerdere verklaringen. Dit klemt des te meer daar verzoeker thans ontkent dat het om een voormalig collega zou gaan, doch wel dat het een toezichtshouder uit Kabul zou betreffen (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Gevraagd of de naam S. hem iets zegt, antwoordt verzoeker slechts: *"Ik denk dat hij S. was. Ik was het vergeten. Als je het zo bekijkt, dan zijn alle politiemensen je collega's."* Opnieuw gewezen op zijn eerdere verklaringen aangaande S., blijft verzoeker herhalen dat hij het zich niet goed herinnert en dat hij denkt dat S. van Kabul afkomstig is (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dat verzoekers verklaringen over een naaste collega die bovendien uit dezelfde regio afkomstig is dermate van elkaar zouden afwijken, wijst erop dat zijn beweringen betreffen zijn werk als politiemann niet op waarheid berusten. Voorts valt op dat verzoeker niet langer de politierangen kan benoemen. Verzoeker verklaart hierover dat hij hier niet voor gestudeerd heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 11), hetgeen allerminst kan overtuigen. Van iemand die gedurende een jaar bij de politie zou hebben gewerkt, mag immers wel degelijk verwacht worden dat hij op de hoogte is van de verschillende rangen. Dat verzoeker bovendien voorhoudt dat hij geen emblemen of insignes had omdat hij maar een soldaat was (administratief dossier, stuk 5, p. 12), stemt opnieuw niet overeen met zijn eerdere verklaringen waar hij nog aangaf dat hij wel degelijk twee insignes had (op de zijkant en op de borst) die hij zelf op zijn uniform moest aanbrengen (administratief dossier, stuk 17, p. 13-14). Verder wijken verzoekers opeenvolgende verklaringen over het enige incident waarvan hij als politiemann getuige zou zijn geweest af. Zo gaf hij initieel nog aan dat er veel mensen werden gedood, waaronder schoolkinderen en drie politiemensen (administratief dossier, stuk 17, p. 8), daar waar hij nu voorhoudt dat er slechts één politiemann is overleden (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Dat verzoeker zich bovendien de naam van zijn instructeur tijdens zijn opleiding tot politiemann, in tegenstelling tot het eerdere gehoor, niet kan herinneren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn stress, gevoed door een staat van depressie en gekenmerkt door vergeetachtigheid hem ertoe heeft gebracht bepaalde vergissingen te begaan bij het beantwoorden van bepaalde vragen, maar dat dit geen afbreuk mag doen aan zijn gedetailleerde verklaringen en foto's die hebben geleid tot zijn erkenning op 29 januari 2014. De Raad antwoordt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij tijdens de asielpprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Er kan immers worden verwacht dat deze feiten, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Waar verzoeker nog verwijst naar het door hem bijgebrachte medisch voorschrift en invulijst 'Beck Depression Inventory Score' (stuk 2), kan niet worden ingezien op welke wijze deze documenten een verklaring zouden kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Uit het voorschrift van 14 februari 2018 blijkt immers geenszins waarvoor de voorgeschreven medicatie dient, noch dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De invulijst is bovendien blanco, zodat hieruit nergens blijkt dat verzoeker zich in een staat van depressie zou bevinden, dan wel dat hij vergeetachtig zou zijn. De door verzoeker voorgelegde "medische documenten" vermogen dan ook niet de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als politieagent en bijgevolg evenmin aan de problemen die verzoeker als politiemann zou hebben gekend en aan het risico dat hij in geval van terugkeer zou lopen.

2.3.2.6. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal nog op goede gronden: *"Voor de volledigheid voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vader R. A. W. (CGVS X, o.v. X), die na u naar België is gekomen, zich voor zijn asielaanvraag baseerde op de problemen die ten gevolge uw werk als politiemann zouden zijn ontstaan. In het dossier van uw vader kwam het CGVS tot de vaststelling dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door hem opgediste relaas als zou hij zijn ontvoerd geweest door de mensen die het op u zouden hebben gemunt. Bovendien stelde het CGVS in de beslissing van uw vader al vast dat uit uw Facebookprofiel allerminst bleek dat u voor uw vlucht uit Afghanistan een ondergedoken bestaan leidde. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid."*

Dat verzoekers kortstondig verblijf in Kabul ter gelegenheid van een visumaanvraag voor een reis naar Dubai dateert van voor zijn erkenning als vluchteling, kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt immers slechts vastgesteld - en verzoeker bevestigt dit

ook in zijn verzoekschrift door een 'outprint' van de foto op zijn Facebookpagina (stuk 4) bij te voegen - dat verzoeker geen ondergedoken bestaan leefde na de ontvoering van zijn vader. Zoals hoger reeds is komen vast te staan, is het evenwel verzoekers terugkeer naar Kabul in oktober 2014 (niet zijn verblijf in 2013) en zijn tegenstrijdige en lacuneuze verklaringen aangaande zijn initiële vluchtaanleiding die leiden tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

2.3.2.7. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog de verblijfskaarten van zijn familieleden (stuk 5). In dit verband dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, van oordeel is dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

2.3.2.8. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de

bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het refereren aan het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (verzoekschrift, stuk 3), het aanhalen van cijfermateriaal aangaande het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan en meer bepaald in Kabul en de argumentatie dat de lijst van veiligheidsincidenten niet uitputtend is, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn (sterker nog, is dezelfde) als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op aanstuurt dat de aan het administratief dossier gevoegde informatie enkel in het Engels is opgesteld, dient te worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk aangeeft dat hij deze informatie heeft doorgenomen en een inhoudelijk, op deze informatie gesteund, betoog voert inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U verklaarde eerder dat u de zesde klas afmaakte (CGVS, 14 januari 2014, p.9), deze keer zegt u dat u wellicht het zevende jaar beëindigde (CGVS, 4 december 2017, p.9). Dat u ook daarover uiteenlopende verklaringen aflegt, maakt dat niet kan worden uitgesloten dat u langer naar school bent gegaan. Alleszins bent u een geletterd persoon, zo blijkt ook uit de vele commentaren die u op Facebook post. Het CGVS merkt tevens op dat u op uw Facebookprofiel zelfs aangeeft dat u aan de universiteit van Kabul studeerde. Verder kan worden gesteld dat u in de stad Kabul over een netwerk kan beschikken. Uw vrouw is van Kabul en woont met haar ouders in het zevende district van de stad (CGVS, 4 december 2017, p.4). Verwacht mag worden dat u daar ook tijdelijk terecht kan. Bovendien lijkt het om een bemiddelde familie te gaan. U zegt dat uw schoonvader zijn garage in Dubai verkocht en naar Kabul terugkeerde. Hij liet er appartementen bouwen en leeft momenteel van de verhuur van die appartementen (CGVS, 4 december 2017, p.4). Dat u zelf met iemand uit dergelijke familie huwde, zegt mogelijks ook iets over de financiële draagkracht of reserves van uw eigen familie. Alleszins lijkt het er op dat u bij een hervestiging in Kabul niet onmiddellijk financiële besommeringen hoeft te vrezen. Het CGVS vermoedt ook dat u Kabul enigszins kent. U bent er recent geweest en bent er gehuwd. Wat meer is, het vermoeden rijst dat u beter vertrouwd bent met Kabul dan u heeft toegegeven. Zo beweerde u eerder dat u tot uw vertrek uit Khost nooit in Kabul geweest was (CGVS, 14 januari 2014, p.7). Nochtans blijkt uit de info die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat uw vriend W. T. op 21 maart 2013 een foto postte op zijn Facebook account waarop u te zien bent in de Babur Garden in Kabul. Op uw eigen Facebookaccount verklaart u voorts dat u school liep aan de Habibya school in Kabul en dat u, zoals hierboven reeds aangegeven, daarna studeerde aan de universiteit van Kabul. Ook nogal wat van de mensen die uw foto's liken zijn van Kabul afkomstig. U zegt dat u vijf- of zeshonderd vrienden heeft en die niet allemaal kent. Gezien uw zelfverklaarde profiel (laaggeschoolde persoon uit een geïsoleerd district in de provincie Khost) blijft dergelijk vriendenbestand toch opmerkelijk. Bovendien geeft u na enig gedraai toe dat uw broer Sa. wellicht in Kabul woont (CGVS, 4 december 2017, p.12) en zijn, zoals hierboven ook reeds aangehaald, ook uw vrouw en haar familie van Kabul afkomstig. Dat u haar leerde kennen toen u in 2013 enkele maanden in het huis van de smokkelaar in Kabul woonde (CGVS, 4 december 2017, p.4), is gezien het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas overigens niet aannemelijk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Met het betoog dat hij slechts kortstondig in Kabul heeft verbleven ter gelegenheid van een visumaanvraag voor een reis naar Dubai en hij bovendien werd meegenomen door een derde naar de Babur Garden te Kabul in gezelschap van W. T., beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Bovendien dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (de Raad onderlijnt).

Verzoeker betoogt voorts dat de druk op de bevolking en de faciliteiten en de hulpverleningsmogelijkheden in Kabul sterk is afgenomen gelet op het aantal terugkeerders. Hij geeft daarbij aan dat meer dan 70 % van de bevolking in Kabul leeft op grond die niet vergund is. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in preciaire humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan.

Het louter aanhalen van algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn verwesterd profiel en zijn integratie in België waardoor hij het slachtoffer zou kunnen worden van criminele bendes die ontvoeren en losgeld eisen, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Bovendien toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verzoeker laat eveneens na om *in concreto* aan te tonen waar de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals "*achtergrond, geslacht en leeftijd*".

Waar verzoeker nog verwijst naar artikelen 55/5 en 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en meent dat de commissaris-generaal moet aantonen dat het reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker in diens herkomstland niet meer bestaat en dat de wijziging van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, ziet de Raad niet in hoe voormelde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 55/5 *juncto* 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepalen immers wanneer de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven. Dit artikel is *in casu* niet van toepassing, nu de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet (intrekking van de vluchtelingenstatus). De aangevoerde schending mist dan ook juridische grondslag.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent zijn verplaatsing naar Afghanistan. Dit kan bezwaarlijk als dienstig verweer worden beschouwd en vermag dan ook niet voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, met name Dadwai, district Mandozi in de provincie Khost niet werd onderzocht, is dan ook niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 schendt. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER